

[Rytter.]

altsaa det, at man her giver Politiet en Bemyndigelse, som man ikke bør give Politiet i en civiliseret Stat, naar det ikke er en Politistat. Derfor har vi stillet vor Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, som udtaler, at vi gaar ud fra, at Ministeren vil bringe Instruksen i Overensstemmelse med Lovgivningen. Jeg tror, det vil falde den højtærede Minister meget let, idet han vil kunne faa Lovhjemmel til, at dette sammenstilles med Breve eller Telegrammer eller noget i den Retning, eventuelt med visse Begrænsninger.

Jeg haaber, at den højtærede Minister nu kan se, at det ikke var ganske uden Grund, Spørgsmaalet blev draget frem af mig under Debatten om Ransagning, for der hører dette Spørgsmaal hjemme. Selvfølgelig er det godt, at vi har opnaaet, at den højtærede Minister vil tage Spørgsmaalet under Overvejelse, og ligeledes at man fra socialdemokratisk Side ikke udtaler absolut Tillid, men netop gaar ud fra, at Ministeren har givet dette Løfte. Jeg anbefaler fremdeles Tingets Medlemmer at stemme for den af mig foreslaaede Dagsorden.

Justitsministeren (Steincke): Da det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) ønsker at fortsætte Diskussionen om selve Hovedspørgsmaalet, skal jeg gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede Medlem.

Det er efter min Mening rigtigt, hvad jeg siger, og ganske galt, hvad det ærede Medlem gik ud fra: at Politiets tre høje Embedsmænd overhovedet finder Begrundelsen for Bemyndigelsen for dem i en Instruks, der er udsendt fra Justitsministeren til Trafikministeriets Funktionærer. Rigspolitichefen har sit eget Ansvar, og han ved, i hvilke Tilfælde han i Henhold til Lovgivningen og de gældende Regler kan benytte den Beføjelse, der er givet ham. Noget helt andet er, at han ikke skal staa Telefonselskabernes Funktionærer til Regnskab for sin Benyttelse af denne Beføjelse. Den skal han i givet Fald, hvis han misbruger sin Beføjelse, staa Domstolene eller Justitsministeren til Regnskab for.

Det ærede Medlem misforstod vistnok mine Bemærkninger om Straffelovens § 141. Jeg sagde følgende: Til Aflytning i et saadant begrænset Omfang er der Hjemmel i de almindelige Efterforskningsregler og i Grundsætningen i Straffelovens § 141.

Det ærede Medlem fremsatte en Bemærkning, der efter hans egen Udtalelse var spids; hvis han ikke havde sagt det,

vilde jeg ikke have opdaget det. Den gik ud paa at udtale Forundring over, at mit rige Initiativ ikke for længst havde givet sig Udtryk paa dette Omraade. Mon det ikke kommer af den naturlige Grund, at Spørgsmaalet overhovedet ikke har været rejst, før det nu tilfældigt er kommet frem? Da Beføjelsen aldrig har været benyttet i Praksis, har der ikke været saa særlig megen Grund til at vise Initiativ her. Men mit Initiativ har jo dog givet sig Udtryk. Der har derimod ikke tidligere været vist noget Initiativ i Retning af at skabe en Ordning.

Det ærede Medlem mente, at jeg godt kunde stemme for den af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) stillede Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen. Nej, det kan jeg da ikke, naar den indeholder den efter min Mening urigtige Forudsætning, at den hidtil gældende Ordning, herunder ogsaa den hidtil gældende Praksis, som jeg om lidt skal komme til, skal bringes i Overensstemmelse med dansk Lovgivning, altsaa ikke hidtil har været i Overensstemmelse med dansk Lovgivning. Den Forudsætning anerkender jeg ikke.

Hvem af de Herrer Deltagere i Diskussionen der vinder, naar de spiller i Lotteri eller Lykkehjul, interesserer mig mindre. Jeg faar det Resultat her, jeg ønsker, og saa maa de Herrer spille videre, som de har Lyst.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) hævdede, at den Praksis, som jeg paaberaaber mig, slet ikke har eksisteret. Jo, den eksisterede, og Telefonselskabet kom og sagde: Vi har en mundtlig Aftale om de og de Regler, men vi vil have det mere fastlagt, end det er i den mundtlige Aftale. Selskabet er altsaa hidtil gaaet ud fra, at naar der skete en Henvendelse fra Departementschefen i Justitsministeriet, fra de to højeste Politiembedsmænd eller fra vedkommende Embedsmænd i Udenrigsministeriet, var Selskabet i Kraft af Praksis i Medfør af denne Aftale forpligtet til at optræde. Derfor eksisterede den, lige indtil man traf den nærmere Ordning, som her er tilvejebragt.

Endelig sagde det ærede Medlem, at jeg burde vist være ham taknemmelig — det gaar det ærede Medlem jo altid rundt og tror, at jeg bør være —, thi det var ikke ganske uden Grund, at det ærede Medlem forleden Dag rejste Spørgsmaalet. Jo, det var for saa vidt ganske overflødig, som det allerede var rejst, hvad jeg meddelte ved at henvise til Forespørgselen i